

Písmena

Leoš Mareš

V dešti se mi ztrácíš,
moje ústa neslyšíš,
moje oči nevidíš..

Jen písmena,
třeba.. a b c d e f g há,
tohle není žádná věda,
jen písmena tvoří slova,
jako tyrkys - rudá, šedá,
existují snad od doby,
kdy chodíme už vzpřímení
vytvořila taky tvoje krásné jméno a příjmení,
vepsalas ho na ta místa kolem kterých chodím domů,
na listí, a na chodníky ,na sloupy , na kůru stromů,
nechalas ho i na schránce jak pamětní desku
tvý věci zmizely rychlejc než v kulovém blesku.
Otevřel jsem dveře jako tisíckrát týdně,
a hned pochopil proč jsem se cítil tak bídne,
ty stěny přece dobře znám,
pár čtverečních metrů,
sotva se tam vešel malej komínek svetrů..
žili jsme tu stísněně, to je pravda čistá
a najednou je na věšacích tak strašně moc místa,
v dešti se mi ztrácíš, všechno kolem voní,
tvý jméno je i na zvonku co už nezazvoní.

V dešti se mi ztrááááciš....
moje ústa neslyšíš,
moje oči nevidíšš...
V dešti se mi ztrááááciš....
moje ústa neslyšíš,
moje oči nevidíšš...

Generace lidí dělaj pořád stejné chyby,
a potom všichni hrajeme tu starou hru na kdyby
kdyby sem já kdyby si ty nenávidim tyhle věty ,
fakt ne.. oo ooo oooooo
mám tě strašně rád, bez tebe jsem chudší..
jsem sročko za který teď už všichni ručí
jooo ..
všem kolem už jasný je že chybama se člověk mučí,
ukončit to může zvonek snad se rozezvučí...

V dešti se mi ztrááááciš....
moje ústa neslyšíš,
moje oči nevidíšš...
V dešti se mi ztrááááciš....
moje ústa neslyšíš,
moje oči nevidíšš...

yeah oooo oooo ooo

ty víš co vím jáá... není proč žít dál..
vítr všechno vzal...už nám nepřeje,
i smích se směje
už není proč žít dáál..jéééé...
si bouře a já nestíhám běžíš dlouhou,

i noci spálíš ty sám svojí touhou..
tvůj kousek nebe..na slunce nečeká já...
víš co vím já tak dej si říct...
už dávno mezi námi není nic..
už víš co já tak dej si říííct....
v dešti se ti ráda ztrácím..
tvoje ústa stejně neslyším
a tvoje oči vůbec nevidím...

v dešti se mi ztrácíš...
tvoje ústa neslyší..
tvoje oči nevidíš...

oooo oooo